

M. W.
CRAVEN

ZÓNA
SMRTI

PREČO NA MINULOSTI OBETE
NIČ NESEDÍ?

IKAR

M. W.
CRAVEN

**ZÓNA
SMRTI**

Preložila Zdenka Buntová

IKAR

M. W. Craven
DEAD GROUND

Copyright © M.W. Craven, 2021
Translation © 2023 by Zdenka Buntová
Jacket design © 2023 by Diana Delevová
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8829-4

*Venujem Joanne – svojej spoločníčke
v časoch lockdownových, najlepšej kamarátke
a zároveň manželke. Do počítača ťukáš
ako gulomet a donútila si ma ráno
cvičiť pilates, napriek tomu si super...*

Keď sa dnu vplazia hady,
chcem mať pod schodmi munga.

citát pripisovaný Hannibalovi

1. kapitola —

Muž v maske Seana Conneryho povedal mužovi v maske Daniela Craiga: „Opičiak Bertrand a kocúr Raton sedia pri kozube a sledujú, ako sa v ňom pečú gaštany.“

Dobrý začiatok, ak chcete upútať pozornosť.

„Počúvam,“ prikývol Daniel Craig.

Muži v maskách Georgea Lazenbyho a Timothyho Daltona prestali robiť, čo práve robili, a započúvali sa. Ten v maske Piercea Brosnana so slúchadlami na ušiach a s notebookom chrliacim zložité inštrukcie však vnímal iba dvere trezoru a Dieboldovu trojklúčovú kombinačnú zámku s časovačom. Vodič v maske Rogera Moora čakal vonku v dodávke.

„Opičiak Bertrand by aj rozhrnul uhlíky, no nebude si páliť prsty,“ pokračoval Sean Connery. „Slinky sa mu zbiehajú, nechce sa mu čakať, kým pahreba vychladne, a tak presvedčí Ratona, aby gaštany vytiahol on, a prisľúbi mu polovicu z nich.“

„A kocúr sa dá nahovoriť?“

„Áno. Raton rozhrabe pahrebu, povyberá gaštany pekne jeden po druhom a opičiak Bertrand si ich jeden po druhom hádže do úst. Vtom ich však vyruší slúžka a musia ujsť. Raton obíde naprázdno, namáhal sa zbytočne.“

Timothy Dalton bol človek Seana Conneryho, všetci ostatní patrili pod Daniela Craiga: George Lazenby bol Crai-

gov osobný strážca, Pierce Brosnan jeho macher na techniku a Roger Moore jeho šofér. Ako šéf partie mal Daniel Craig pocit, že otázku, ktorá sa ponúkala, by mal vysloviť on.

„Prečo nám to hovoríš?“

„Len tak,“ mykol plec om Sean Connery. „Je to adaptácia bájky *Le Singe et le Chat* od francúzskeho básnika Jeana La Fontaina. Je o ľuďoch, ktorí pre vlastné ciele obetujú iných. Príslovie ‚mačacia labka‘ pochádza z nej.“

„Mačacia labka je ustálený zvrät, nie príslovie,“ opravil ho Timothy Dalton.

Sean Connery sa otočil a výhražne naňho zagánil. Atmosféra v predsieni pred trezorom sa zmenila, napätie tam vládlo aj predtým, no teraz sa doň vkradol hrozivý podtón.

„Jasne som ti povedal, že nemáš otvárať klapačku! Ktoorej časti si nerozumel?“ zasipel.

Všetci vycítili, že Timothy Dalton pod maskou zbledol. Daniel Craig fľochoľ na svojich kolegov a mlčky pokrčil plecami. Sean Connery platil, a platil viac než dobre. Ak sa mu chce vykladať bájky o opiciach, mačkách a pečených gaštanoch a brechať na vlastného človeka, kto sú oni, aby mu v tom bránili?

V miestnosti zavládlo ticho.

Prerušil ho Pierce Brosnan.

„Sme tam,“ oznámil.

Dnes už len málo bánk poskytuje bezpečnostné schránky. Trezor, do ktorého sa Bondovia vlámali, patril špecializovanej firme, tá podobných zariadení vlastnila niekoľko. Mal najmodernejšie zabezpečenie, no proti kombinácii hackerského útoku na diaľku a vlamačského grifu Piercea Brosnana sa ukázalo ako neúčinné.

Prinajmenšom dovedty, než sa spustia záložné systémy.

„Koľko času je do alarmu?“ opýtal sa Sean Connery.

Daniel Craig pozrel na hodinky, ktoré mal otočené ciferníkom na vnútornú stranu zápästia. „Osemnásť minút a dvadsať sekúnd,“ povedal. Času mali habadej.

Trezorová miestnosť osvetlená žiarivkami mala pätnásťkrát tridsať metrov a nízky strop. K stene oproti dverám bol pripevnený oceľový stôl, dve dlhšie steny lemovali od dlážky až po strop bezpečnostné schránky. Tie v spodnom rade boli veľké ako kufor a smerom nahor sa postupne zmenšovali.

Bezpečnostné kamery boli zapnuté a fungovali, no Bondovia ich prestavili na šesťdesiatminútové oneskorenie. Personál monitorujúci kamerový systém uvidí, čo sa v trezore deje, ale s hodinovým omeškaním.

„Začnime tu,“ povedal Timothy Dalton.

Sean Connery si ho najal, aby ohodnotil obsah schránok, a Dalton sa už nevedel dočkať, kedy začne niečo robiť aj on. Doteraz sa len viezol s ostatnými. Pohol sa k jednej z väčších schránok.

„Na tú sa vykašli,“ zastavil ho Sean Connery, vytiahol z vrecka kúsok papiera a prečítal z neho sériové číslo: 9-206.

Bondovia sa rozdelili a začali hľadať príslušnú schránku. Našiel ju George Lazenby. Bola to jedna z tých menších, vo výške hlavy.

„Pán Brosnan, pozriete sa na to?“ povedal Daniel Craig.

Pierce Brosnan preskúmal zámku. Otvoriť dvere sejfu bol oriešok, keďže doň nikto nemohol vstúpiť bez dohľadu ďalších dvoch osôb, no zabezpečenie samotných schránok nestálo za veľa. Zámky boli len o chlp lepšie ako obyčajné cylindrické vložky. Brosnan vytiahol z vaku tyč s násadou na vylamovanie zámok. Celé to netrvalo ani minútu. Vrátil nástroj do tašky a bez slova odstúpil.

Sean Connery otvoril dvierka. Schránka bola prázdna, ale to vedel už vopred. Pod maskou sa spokojne usmial.

„Nič to,“ povedal Dalton, „sú tu stovky iných. Mrkneme do nich.“

„Ono je to vlastne inak... my sme sem totiž neprišli niečo vziať,“ povedal Sean Connery.

„Nie? Tak potom čo tu robíme?“

„Niečo tu necháme.“

Sean Connery vytiahol z puzdra na opasku revolver s krátkou hlavňou, zozadu ho priložil Timothy Daltonovi k hlave a stlačil spúšť.

Dalton bol mŕtvý, skôr než dopadol na vyleštenú podlahu. Tam, kde bola pred sekundou jeho hlava, sa vo vzduchu vznášal oblak ružovej hmly a miestnosť naplnil pach korditu a krvi.

A strachu.

„Čo to, dopekla...!“ vybuchol Daniel Craig. „Povedal som žiadne zbrane! Búchačky do práce zásadne nenosíme.“

„Vieš, čo mi na tej bájke vždy prekážalo?“ Sean Connery držal zbraň zvesenú pri boku, ale bolo jasné, že ju použije znova, ak bude musieť.

„Pouč ma,“ zavrčal Daniel Craig a odtrhol oči od mykajúcej sa mŕtvoly.

„Čo urobil oklamáný kocúr Raton opičiakovi Bertrandovi? V tej bájke o tom nie je ani slovo.“

Daniel Craig sa uprene zahľadil na mŕtveho. Už sa nehýbal. „Čo vyviedol? Nieкого podrazil?“ V kruhoch, v ktorých sa pohyboval, bola zrada legitímny dôvod na pomstu.

Sean Connery neodpovedal.

„Ako Bond stál Dalton aj tak za hovno,“ poznamenal Daniel Craig a mrkol na hodinky. „Skončili sme?“

„Takmer.“ Sean Connery vytiahol čosi z vrečka, položil to na okraj prázdnej bezpečnostnej schránky a chvíľku to šteloval, kým si nebol istý, že je v správnej polohe.

Spokojne prikývol. „Hotovo. Ideme.“

Bondovia opustili miestnosť.

O tridsať minút sa do trezorovej miestnosti vrátili prví policajti, ktorých na prebiehajúcu lúpež upozornila bezpečnostná služba monitorujúca kamery.

Našli len mŕtvolu chladnúcu na dlážke a keramického potkana, ktorý sa na ňu pozeral...

2. kapitola —

Detekatív seržant Washington Poe chodil na súde s krajnou nechúťou. Byrokracia a idioti v parochniach, ktorí tam neobmedzene vládli, mu pripadali archaickí. Ako vyšetrovateľa ho štválo, že musí byť k dispozícii advokátom, ktorí ho mohli kedykoľvek zvesiť z klinca, aj to, že na policajtov predkladajúcich dôkazy sa všeobecne pozeralo s podozrením. A z duše nenávidel takzvaných znalcov, ktorým súde umožňovali rozmetať argumenty polície doslova v zlomku sekundy.

Každá návšteva súdu znamenala, že niekto zlyhal, a to Poe neznášal zo všetkého najviac – nejaká rodina už neuvidí milovaného človeka. Žena už nikdy nebude dôverovať mužom. Starec sa neodváži vyjsť z domu.

Na to, aby nenávidel chodenie po súdoch, mal dôvodov viac než dost.

No tentoraz to bolo iné.

Tentoraz tam šiel ako žalovaná strana.

A rozhodol sa, že si to užije.

Jeho prípad sa mal pojednávať na všeobecnom súde v Carlisle, modernej budove v centre mesta. Jedinou pripomienkou minulosti bola pamiatkovo chránená socha poslanca z devätnásteho storočia, ktorý sa na tom mieste náhle zrútil mŕtvy. Poe také sochy schvaľoval. Podľa neho by ich malo byť viac.

Okresný sudca, ktorý s ním už strácal trpezlivosť, to skúsil znova.

„Pán Poe, toto je síce občianskoprávny spor, ale dôrazne vám odporúčam zaobstarať si riadneho právneho zástupcu,“ povedal. „Viem, že vaša priateľka je,“ pozrel do poznámok, „inteligentná ako invalidný vozík Stephena Hawkinga, ale to, čo je dnes na programe, nebude ľahké zvrátiť.“

„Ďakujem za radu, vaša ctihodnosť.“

„Vysvetlili vám, že odmietnutie právneho zastúpenia nie je dôvod na neskoršie dovolanie?“

„Áno.“

Okresný sudca mal líca ako buldog. Z uší mu trčali chlpy, akoby sa mu vo zvukovodoch ubytovali nejaké zvieratká. Zadával sa na Poa ponad polovičné okuliare. Poe mu pohľad opätoval.

„No dobre, ako myslíte,“ vzdychol sudca. „Pán Chadwick, nech sa páči.“ Právnik zastupujúci obecnú radu v Shape vstal. Malý, fúzatý, typ horlivca, ktorý ochotne píše zápisnice na schôdzkach susedskej hliadky.

„Ďakujem, vaša ctihodnosť.“ Otvoril hrubý manilový fascikel a vybral pripravený súhrn. „Fakty sú v tomto prípade jednoznačné. Pán Poe takmer pred piatimi rokmi legálne kúpil od pána Thomasa Huma pozemok v Shapských vrchoch. Na tomto pozemku...“

„Pán Hume už nežije, ak tomu správne rozumiem,“ prerušil ho sudca.

„Bohužiaľ, je to tak, vaša ctihodnosť. Pán Hume bol právoplatným vlastníkom pozemku a mal právo predať ho pánovi Poovi. Na Herdwick Crofte sa nachádzalo opustené pastierske stavisko.“

„To je tá budova, o ktorú ide v tomto spore?“

„Áno, vaša ctihodnosť. Herdwick Croft tam podľa našich informácií stojí od začiatku devätnásteho storočia. Nedávno

sa stal súčasťou Národného parku Lake District. Názor miestneho plánovacieho úradu je, že usadlosť je od roku dvetisícpäť kultúrnym dedičstvom, a preto ju nemožno upravovať bez výslovného súhlasu obecnej rady. Pôvodný vlastník Herdwick Croftu bol o tejto skutočnosti náležite informovaný.“

„Pán Poe, chcete k tomu niečo povedať?“ opýtal sa sudca.

Poe pozrel na osobu sediacu vedľa neho. Energicky pokrútila hlavou.

„Nie, vaša ctihodnosť.“

„Ste si vedomý, že jednou z mála právnych možností, ktoré vám v tejto chvíli zostávajú, je spochybnenie štatútu kultúrneho dedičstva?“

„Áno, vaša ctihodnosť. No pravda je, že pri kúpe Herdwick Croftu som to nevedel. Thomas Hume mi to akosi zabudol povedať.“

Poe skôr cítil, než videl, že na galérii pre verejnosť niekto stuhol. Vedel, že tam sedí Victoria, dcéra Thomasa Huma, ktorá ho prišla podporiť. Cítila sa zodpovedná za otcov podraz, i keď Poe ju opakovane ubezpečoval, že ona za nič nemôže. Jej otcovi vysolil požadovanú sumu bez toho, aby si riadne overil právny stav nehnuteľnosti. Teraz na to doplatil.

„Pán Poe ako aktívny člen policajného zboru určite vie, že neznalosť zákona neospravedlňuje,“ vyhlásil Chadwick.

Poe, ktorý dúfal, že to povie, sa spokojne usmial.

Chadwick nasledujúcich desať minút podrobne vymenúval, čo všetko Poe na Herdwick Crofte urobil: opravil strechu, navrátil studňu, nainštaloval čerpadlo a generátor, aby si zabezpečil tečúcu vodu a elektrinu. Skrátka, urobil všetko, aby pastiersku chajdu premenil na moderné a pohodlné bývanie. Dokonca sa zmienil aj o Poovom milovanom sporáku, v ktorom sa kúrilo drevom.

Keď skončil, sudca sa ho opýtal: „Pán Chadwick, odkiaľ ste sa dozvedeli o úpravách, ktoré tam pán Poe uskutočnil?“

„Ako prosím?“

„Kto vám to oznámil, pán Chadwick?“

„Istý znepokojený občan, vaša ctihodnosť.“

„A nebol to náhodou poslanec za Oxenholme?“

Chadwick mu neskočil na návnadu. „Ako sme sa dostali k informácii o úpravách nehnuteľnosti, nie je predmetom dnešného pojednávania, vaša ctihodnosť.“

Poe vedel, že sudca už prišiel na to, v čom je háčik. Tým znepokojeným občanom, ktorý radu informoval o nepovolenej rekonštrukcii, bol bývalý hlavný inšpektor Wardle. Wardle sa na vysoký flek vyškriabal rovno z lavíc policajnej akadémie bez toho, aby čo len jediný deň svojho života slúžil ako radový policajt. S Poom sa dostali do konfliktu, keď sa riešil prípad Jareda Keatona. Wardle to zbabral, dvakrát sa rozhodol pre nesprávnu líniu vyšetrovania a stálo ho to kariéru. Od polície odišiel a začal sa venovať novému remeslu – komunálnej politike. Poe sa obrátil, tak napoly očakával, že Warda uvidí sedieť na galérii pre verejnosť, ale okrem Victorie Humovej tam nebol nikto, zvyšné lavice zívajú prázdnotou. Niežeby na tom záležalo, veď keby ho nebonzol Wardle, zaručene by to urobil niekto iný. Poe zbieral nepriateľov ako filatelisti známky.

„Pokračujte, pán Chadwick,“ povedal sudca.

Právny zástupca obecnej rady asi desať minút čítal zoznam nariadení územného plánovacieho úradu, ktoré boli pri rekonštrukcii Herdwick Croftu porušené. Poe po dvoch minútach vypol a prestal počúvať.

V poslednom období trávil na Herdwick Crofte nezvyčajne veľa času. Sekcia analýz závažných trestných činov, ktorú všetci volali skratkou SCAS, od prípadu Kurátor neriešila žiadnu veľkú kauzu a vzhľadom na to, ako sa to s Kurátorom podarilo uzavrieť, o obnovu vyšetrovania nepožiadala nikto a riaditeľ Edward van Zyl dal všetkým zúčastneným mesiac voľna.

Pauza Poovi prospela. Prípád Kurátor ho takmer dostal na dno fyzicky aj psychicky, no vďaka dovolenke sa spamätal pomerne rýchlo. Čas strávený doma si užíval. Väčšinu dní si zbalil do ruksaka nejaké jedlo a vydal sa do Shapských vrchov. Navôkol nebolo okrem neho, jeho špringeršpaniela Edgara a tisícok oviec živej duše.

„Nevieš, ako sa má Flynnová?“ zašepkal žene sediacej vedľa neho. Stephanie Flynnová, hlavná vyšetrovatelka sekcie, v závere prípadu Kurátor porodila a nebola to prechádzka ružovou záhradou. Doteraz bola na maródke a Poe si nebol istý, či sa vôbec vráti do práce.

„Buď ticho!“ zahriakla ho šeptom. „Musím počuť, čo hovorí.“

Znova sa zahĺbil do vlastných myšlienok. Jeho mozog nebol schopný vnímať právnické formulácie dlhšie než minútu. Dokonca ani vtedy nie, keď išlo o jeho budúcnosť. Mal by zavolať Flynnovej.

V poslednom čase sa rozhovorom s ňou vyhýbal – vyvolávali ťaživé spomienky a mal pocit, že Stephanie je na tom rovnako ako on.

„Ste pripravený odpovedať, pán Poe?“

Poe, vytrhnutý zo zamyslenia, zažmurkal. Všetky pohľady boli teraz upreté naňho, Chadwick sa medzitým vrátil na svoje miesto.

Vstal.

„Chápem správne, že miestny úrad sa snaží získať súdny príkaz, ktorým by ma prinútili vrátiť Herdwick Croft do stavu, v akom bol, keď som ho kúpil, vaša ctihodnosť?“

„Presne tak. Ste pripravený odpovedať?“

Poe sa pozrel na osobu po svojej pravici. Prikývla.

„Som, vaša ctihodnosť.“

„Pán Poe, ste si istý, že vaša kolegyňa vás dokáže zastupovať, hoci nemá právnické vzdelanie?“

„Rozhodne áno, vaša ctihodnosť. Verte mi.“

Posadil sa. Kým žil v Hampshire, mal len adresu. Teraz mal domov a bol odhodlaný bojovať zaň zubami-nechtami, hoc aj nefér.

A to, čo sa chystal urobiť, bola riadna špinavosť.

„Je to na tebe, Tilly,“ povedal.

3. kapitola —

Matilda „Tilly“ Bradshawová bola zvláštna osôbka, no v dobrom zmysle slova. Mala dva doktoráty z Oxfordskej univerzity, čo je tamojší ekvivalent PhD., ale pravdepodobne netušila, ako sa volá súčasný premiér. Ludolfovo číslo vedela odrecitovať na tisíc desatinných miest, ale keby ste sa jej opýtali, kto sú Sex Pistols, odpovede by ste sa nedočkali. Na Oxforde začala študovať v trinástich, nejaký profesor z prijímacej komisie presviedčal jej rodičov, že Tilly má mozog, „aký sa objaví raz za generáciu“, a potrebuje viac stimulácie, než jej je schopná poskytnúť štátna stredná škola.

Tillinou špecializáciou bola čistá matematika, ale vynikala vo väčšine exaktných disciplín. Vlády a súkromné spoločnosti z celého sveta ju zasypávali grantmi na výskum a očakávalo sa, že Tilly celý svoj pracovný život strávi v Oxforde. A nejaký čas jej to stačilo.

Kým neprišiel bod zlomu.

Profesor na prijímacích skúškach nepochopil – alebo zámerne prehliadol – fakt, že skrátit niekomu detstvo na prahu dospelovania bude mať dôsledky. Tilly úplne stratila kontakt s rovesníkmi, a keďže neprichádzala do kontaktu s nikým, kto nebol na jej intelektuálnej úrovni, nenaučila sa rozprávať a myslieť spoločensky konvenčným spôsobom. Stále bola

detsky naivná, vždy hovorila, čo si myslí, a verila všetkému, čo sa jej povedalo.

Poe nikdy neprišiel na to, prečo sa rozhodla odísť z akademického sveta a prečo sa pridala práve k Národnej kriminálnej agentúre a tamojšej Sekcii analýz závažných trestných činov. Mal podozrenie, že tvrdohlavosť zdedila Tilly po svojom otcovi. Mala niečo po tridsiatke, keď opustila Oxford a zamestnala sa v sekcii ako analytička. Poovi povedala, že chce teoretické poznatky implementovať do reálnej praxe. Netušil síce, čo si pod tým predstavuje, ale veľmi rýchlo pochopil, že SCAS v jej osobe získala hotový skvost. Vzal ju pod ochranné krídla a pomohol jej zorientovať sa v novom, vzrušujúcom svete, do ktorého vstúpila po prvý raz. A ona na revanš obrusovala jeho ostré hrany najlepšie, ako vedela, a pomáhala mu krotiť jeho vnútorných démonov.

Z tých dvoch sa na všeobecné prekvapenie stali priatelia. Nie kolegovia, ale skutoční kamaráti. Také priateľstvo sa človeku pošťastí najšť raz, maximálne dvakrát za život.

Keď sa Tilly dozvedela o Poových problémoch s bývaním, vzala si na týždeň voľno a za ten čas sa stala odborníčkou na územnoplánovaciú legislatívu.

Chadwick netušil, čo ho čaká.

Ak aj bola nervózna, nebolo to na nej vidieť. Nemala právnické vzdelanie, no Chadwick so svojím štvorročným štúdiom, ročnou koncipientskou praxou a odbornou podporou za chrbtom nemal proti Tilly a jej jednému dňu strávenému na internete najmenšiu šancu.

„Dobrý deň,“ povedala a kývla sudcovi hlavou. Trocha ho to prekvapilo, no pozdrav jej opätoval.

„Volám sa Matilda Bradshawová, vaša ctihodnosť. Som veľmi rada, že vás spoznávam.“

„Aj mňa veľmi teší, Matilda.“

„Čo to má znamenať?“ vyhrkol Chadwick.

„Na zdvorilosti nie je nič zlé, pán Chadwick,“ uzemnil ho sudca.

Poe sa usmial. Tilly si už sudcu získala.

„Nenamietam proti zdvorilosti, vaša ctihodnosť,“ povedal Chadwick, „mám na mysli to, ako by sa mal človek obliecť, ak chce predstúpiť pred ctihodný súd. Slečna svojím oblečením neprejavuje úctu súdu a nerešpektuje stáročnú tradíciu.“

Bradshawová mala na sebe tričko a plátenné nohavice s našitými vreckami. V podstate to isté, čo nosila každý deň. Tričko bolo čierne s veľkým bielym nápisom „Si hmota“ a pod ním menším písmom stálo: „No ak sa vynásobíš rýchlosťou svetla na druhú, si energia.“

Poe vstal. „To je tvoje obľúbené tričko, však, Tilly?“

„Áno. Je to citát Neila deGrassa Tysona. To tričko je z limitovanej série.“

„Podľa mňa sa slečna na túto príležitosť obliekla veľmi vhodne, vaša ctihodnosť.“

Chadwick vyskočil. „Ale...“

„Pán Chadwick, o tom, či sa ku mne niekto správa neúctivo, rozhodujem na tomto súde ja, nie vy,“ odsekol sudca. „Vypočujem slečnu Bradshawovú a vám radím, aby ste si sadli, ak vás zaujíma, čo nám chce povedať.“

Chadwick sa hodil na stoličku.

„Prosím, pokračujte, slečna Bradshawová.“

Bradshawová vytiahla z ruksaka dva dokumenty. „Môžem pristúpiť, vaša ctihodnosť?“ opýtala sa, ako si to doma s Poom nacvičili.

„Nech sa páči.“

Bradshawová pristúpila k sudcovi, podala mu jeden z dokumentov, a keď sa vracala na svoje miesto, druhú strčila do ruky nafučenému Chadwickovi.

„Naše stanovisko je jednoduché, vaša ctihodnosť,“ začala. „Sme presvedčení, že bude nezákonné, ak okresný súd rozhodne v neprospech pána Poa.“

„Čo?“ vykřikol Chadwick.

Sudca ho uzemnil zamračeným pohľadom. „Myslím, že by ste to mali vysvetliť, slečna Bradshawová.“

„V skutočnosti je to veľmi jednoduché, vaša ctihodnosť. V roku 1901 samospráva obvodu Kendal navrhla všeobecne záväzné nariadenie č. 254, ktoré ministerstvo neskôr ratifikovalo v podobe zákona. Nariadenie sa týkalo ochrany Shapských vrchov a slatín v údolí Mardale. Ako vidíte na priloženej mapke, Poov dom sa nachádza vnútri hraníc týchto území. Nariadenie č. 254 malo zastaviť nezákonné rozširovanie kameňolomu. Obaja máte fotokópiu pôvodného dokumentu. Okres Kendal sa v roku 1974 stal súčasťou South Lakelandu a všetky už prijaté nariadenia boli včlenené do súčasného portfólia územného plánovania. Zastupiteľstvo grófstva Cumbria ich vzápätí ratifikovalo. K zrušeniu nariadenia 254 nikdy nedošlo.“

Chadwick si nasadil hrubé okuliare a horúčkovo obracal stránky dokumentu, ktorý mu podala.

Okresný sudca sa tváril uvoľnene. „A čo sa týmto nariadením zakazuje, slečna Bradshawová?“

„Oddiel 2, pododdiel F výslovne zakazuje úmyselné odstraňovanie, premiestňovanie alebo poškodzovanie kameniva v rámci dotknutého územia.“ Bradshawová sa obrátila k Poovi. „Poe, akú rekonštrukciu si urobil na Herdwick Crofte?“

„Použil som kamene, ktoré sa povalovali okolo,“ povedal.

„Vaša ctihodnosť, ak si prečítate oddiel 3, pododdiel E, zistíte, že toto nariadenie výslovne zakazuje aj rezanie alebo poškodzovanie akejkolvek vegetácie. Poe, ako si získal vodu a nainštaloval septik?“

„Kopal som.“